

— Pană Ciufulită, ce faci aici singur? Hai cu noi la joacă, îi spuse Făl Făl. Nu vrei să...

— Vezi-ți de penele tale, mucosule. Ce cauți aici? Ți se pare că eu am timp de jocurile voastre stupide?

— Dar...

— Niciun dar, pleacă și să nu te mai întorci să mă deranjezi!

Făl Făl plecă de lângă el cu ochii-n lacrimi și pentru o secundă lui Pană Ciufulită îi păru rău. I-ar fi plăcut să se ducă după fratele lui, să-l îmbrățișeze și să se joace împreună, dar nu putea să cadă în această capcană. Trebuia să fie puternic, să nu dea niciun semn de slăbiciune care le-ar fi adus un avantaj celor care nu-l plăceau. Nu voia să le dea ocazia să râdă de el.

— Pană Ciufulită, iar te-ai certat cu fratele tău? îl întreabă doamna Lână, mama lui. Nu înțeleg ce tot aveți și de ce insiști să stai tot timpul singur. Când erai mic, erai cel mai sociabil și mai dulce pui. Vorbeai și te jucai cu toată lumea. Acum ești o pacoste! Parcă n-ai fi puiul meu!

Și mama lui plecă nervoasă.

— Bună, dragă vulture. Nu am niciun motiv, pur și simplu mă bucur de drumul spre casă, îi răspunde Foca Fega.

— Hmm, dar știi că noi pe-aici avem program de liniște între orele 1 și 3?

— Nu știam, dar nu văd de ce bucuria mea ar deranja pe cineva, îi răspunde Fega relaxată, cu o privire ușor mirată.

— Ei, uite că mă deranjează pe mine.

— Seriooos? zise Fega chicotind.

— Da, serios. Lasă prostiile și du-te acasă în liniște, dragă focă.

— Numele meu nu este Dragă Focă, este Fega. Și am Sindromul Bucuriei. Dar pare-mi-se că tu suferi de un sindrom acut de tristețe și acreală.

— Poftim? Mă faci acru?

— Nu te fac eu, așa te-a făcut mama ta. Eu doar observ. Cum te numești?

— Eu sunt Pană Ciufulită și nimeni nu-mi spune mie că sunt acru. Sunt pur și simplu serios și nu-mi plac copilăriile fără sens.

— Pană Ciufulită, când ai râs ultima dată?